

Шеста глава

ХОБИ

- Аз вече ще си ходя – каза Киро.

- Добре. Аз пък трябва да отида у Исата. Довечера в шест часа ще дойда у вас да те взема. Да си бъдеш в къщи – предупреди го Мериго.

- Ще си бъда.

- Хайде, чао.

- Чао.

Мери се запъти към дома на Искра, защото имаше да разговаря с нея за някои неща.

Скоро стигна. Позвъни, и на вратата се показа нейната съученичка.

- О, Мери, влез. Малко е разхвърляно в къщи, ама нищо.

- Ти пък! Аз не съм толкова претенциозна.

- Хайде де!

- Какво стана с онази работа?

- За Киро ли?

- Да.

- Дадоха ми, но ме предупредиха.

- Какво?

- Някой е дигнал печата на болницата.

- Е, и?

- Опасно става.

- Не вярвам да се сетят нашите даскали.

- Кой ги знае! Ако стане нещо, прави му сметка!

- Ти пък!

- Не знам.
 - Дай я.
 - Ето.
 - Не личи да е фалшива.
 - Не личи, ама не е вписан в никаква книга.
 - Някой пък ще тръгне да проверява. Ти, Исо, защо си толкова...
 - Мене не ме интересува. Фалшива бележка не съм давала. А ако ме издрънкате, дяволите ще ви вземат.
 - Ти какво си се уплашила?
 - Нищо, само ти казвам.
 - Какво става с Емо?
 - Довечера ще си го хвана.
 - Само да не го изпуснеш.
 - Че изпуснала ли съм някого?
 - Този е друг.
 - Да, друг е. Няма да си поиска сам.
 - Сама ли ще му се предложиш?
 - Ами да.
 - Горкото момче, ще откачи.
 - От щастие.
 - Кой го знае.
 - Не ти ли се иска и на теб?
 - Ти го опитай, ще видим.
 - А! Аз да си го хвана, не ти го давам.
 - Защо?
 - Решила съм трайна любов да завъртя.
 - И то с кого! Боже!
 - Момчето е честно. Няма с Джонсъна да тръгна, я!
 - Ти пък откога стана честна?
 - Казал ли е някой такова нещо? Емо ми харесва.
- Рядко ще намериш като него.

- Че какво ти харесва? Той не е докосвал момиче.
 - Още по-добре. Ще ми се остави да правя каквото си искам с него.
 - Ти се надяваш?
 - А защо не?
 - Когато легне с теб, тогава можеш да бъдеш сигурна.
 - Ти мислиш, че няма?
 - Ще се опъва.
 - Знам. Ама не вярвам да не му се е доискало вече.
- Било го е страх. Достатъчно е да му дам кураж.
- Я виж ти! Ти си голяма оптимистка.
 - А защо не? Преди малко ми се обади Станито.
 - И?
 - Каза ми, че ми забранявала да спя с Емо.
 - Я! Не й ли стига Славчо?
 - Не, тя заради друго. Изглежда се е уплашила, че ако стане нещо, ще я хванат и нея.
 - Тя пък съвестна!
 - Нищо. Ако ще и светът да се обърне, аз ще легна с Емо.
 - Не се заричай.
 - Ако не тази вечер, то друга. Има много време.
 - Само внимавай зайчето да не те превари.
 - Защо ме размиваш? Това зайче, ако си е имало работа с момче, аз главата си ще отрежа.
 - Да, ама Емо...
 - Какво? Още по-добре. Това ми подсказва, че не е безразличен към...
 - Да, да. Ти все още се надяваш.
 - Ти се мъчиш да ме разколебаеш, макар че ме познаваш. Досега не съм се разколебала нито веднъж.
 - Киро е много доволен.

- Киро не ми харесва. Как можа да хванеш точно пък него?

- А кого?

- От нашия клас няма, да. А пък днеска, когато Емо излезе с теб от час по английски, Киро побесня. Аз го наблюдавах.

- Така ли? Ревнува. Ха-ха-ха.

- Той, значи, също е голям оптимист.

- Аз ще го пробувам на Джесито. Той ще й допадне.

- Да, и тя е смахната като него.

- Исо, не приказвай така за приятелките ми!

- Те пък едни приятелки!

- А защо?

- Само се перчат много, а нищо не правят.

- Какво искаш да правят?

- Да действат.

- Ти не ги знаеш.

- Хайде де! Веднъж спях с един, дето е бил с твоята Джеси.

- Е, и?

- Тогава той ми каза какво представлява. Нея направо я е страх.

- Ти знаеш!

- Знам, я!

- Твоя си работа. А ти какво? Защо се хващаш с Емо, а не с някой друг?

- Хванах се на бас. Станито ме накара.

- Не те накара тя. Аз чух много добре. Ти я предизвика.

- Ха! Ти какви ги измисляш?

- Ти първа й каза, че Емо е бебе.

- Какво?

- Точно така ѝ каза. След това тя ти каза, че не е, а ти рече, че тогава е голямо дете, защото не е спал с момиче.

- Глупости!

- И тя ти каза, че не му се е случило.

- Ами!

- Хайде де! Тогава ти ѝ предложи да се хванете на бас.

- Не беше така, ама както и да е!

- Ако и ти се оттеглиш, какво ще правя сама в класа?

- Боже! И ти си хвани някого и се оттегли. Да не би Иванчо да е лош?

- Не е, ама аз няма да свикна.

- Ще се помъчиш, докато свършим проклетата гимназия. През това време девиците ще започнат да се проявяват. И неутралните, и те. И класната, ако загрее нещо, ще нанесе удар по тях.

- Ти пък си била и хитра.

- А защо не? Тя има слабост към Емо и няма да ми направи нищо, защото го знае какъв е.

- Ти много отдалече си правиш сметките.

- Ще видим.

- Ще видим, я!

- Аз ще си го хвана, пък ти прави каквото щеш!

- Троши си главата с бебетата!

- Много ги обичам! Такива сладки, като Емо.

- Бавачка!

- Трябва да се свиква, пък и да си почина малко.

След това може пак да продължа.

- Така е по-разумно. Аз трябва да вървя. Чао.

- Чао.